

Но единъ отъ тѣзи вълхвы пристигна та докопѣ за вратѣ тѣзи непознатѣ сѣнкѣ и измахна съ мечѣтъ си да ѣхъ удари.

— Ахъ! человекѣ! избави мя! Сторили мя бѣхъ на умрѣлъ, и живъ бѣхъ мя заровили. Сега азъ искасахъ саванѣтъ си и излѣзохъ изъ гроба; ама умѣтъ ми е бато морето зимно врѣме.

— Умрѣлъ бѣ и въскрѣснѣ ли? попыта вълхвата непознатыйтъ.

— Тѣй кажи. Азъ съмъ Никола Воитиди!

— Право ли казвашъ! На ли той умре и снощи го заровихъ.

— Азъ съмъ! Ахъ, оледе, какъ мя болятъ ранѣтъ ми Хладовината мя мѣчи та мя поразива. Избави мя, братко. Заведи мя тука до нѣкойнѣ стражѣ. Осѣщамъ че нѣмамъ вече никаквѣ силицѣ.

— Стража ли? Е прѣтелю, та азъ съмъ отъ първытъ непрѣтели на стражѣтъ,

На онзи частъ ся счухъ изгърмяваніа изоколо.

Чухъ ся подсвирваніа.

— Сбогомъ, прѣтелю! рече вълхвата като тѣрти и остави въскрѣснѣлытъ отъ мрѣтвытъ.

Но щомъ прѣстъпѣ нѣколко крачки и падна ударенъ съ крошумъ.

Гърмениата слѣдувахъ.

Полицейскытъ чиновницы и войскари бѣхъ обыкоили вълхвытъ отъ всякъдѣ, защото бѣхъ открили прибѣжището нмъ отдавна и тозъ вечеръ бѣхъ ги издѣбнали та бѣхъ ги загащили.

— Живъ ли съмъ или съмъ умрѣлъ и това е нѣкое видѣніе отъ новыи животъ? подума въ себе си избѣгнѣлытъ изъ гроба.

Отъ туй недоумѣніе Воитиди го избави единъ силенъ